

РЕШЕНИЕ

№ 79

гр. Пещера, 15.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЕЩЕРА, II ГР. СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Велина Ив. Ангелова

при участието на секретаря Тодорка Т. Даракчиева
като разгледа докладваното от Велина Ив. Ангелова Гражданско дело № 20235240100459 по описа за 2023 година

За да се произнесе, прие следното:

Предявен е иск по чл.439 от ГПК във вр. с чл.124 от ГПК.

Ищецът М. Н. А. от гр.Пещера в исковата си молба против ответника И. М. С. от гр.Пещера твърди ,че с решение по гр.дело № 600/2007 година по описа на ПщРС ищецът в настоящото производство е бил осъден да заплати на ответницата в настоящото производство сумата от 7500 лева ,представляваща обезщетение за неимуществени вреди ,ведно със законната лихва върху тази сума ,считано от датата на подаване на исковата молба- 20.08.2007 година и разноски по делото в размер на 450 лева като за посочените суми е бил издаден изпълнителен лист № 11 от 22.02.2008 година.Въз основа на посочения изпълнителен лист ответницата образувала изпълнително дело № 341/2012 година по описа на ДСИС при Районен съд- Пещера.Твърди още ,че по образуваното изпълнително делото длъжникът – който е ищецът в настоящото производство не бил получил призовка за доброволно изпълнение като спрямо него не били предприемани никакви изпълнителни действия ,в това число наложени запори или възбрани.Сочи още ,че с образуване на изпълнителното дело е била прекъсната давността относно вземането ,която е започнала да тече от влизане в сила на съдебното

решение по посоченото гражданско дело. До 26.06.2015 година –влизане в сила на ТР№ 2/2013 година на ВКС по време на изпълнителния процес, с предмет посоченото вземане давност не е текла.Сочи още ,че след образуването на изпълнителното дело и по конкретно след датата -26.06.2015 година спрямо М. А. не са били предприети принудителни действия и петгодишната давност започнала да тече от 26.06.2015 година е изтекла като вземанията по процесния изпълнителен лист са погасени по давност.С оглед на изложеното считат ,че задълженията на ищеца по изпълнителен лист № 11 от 22.02.2008 година са погасени по давност,поради което моли да се постанови решение ,с което да се признае за установено ,че задълженията на М. Н. А. по изпълнителен лист № 11 от 22.02.2008 година на Районен съд-гр.Пещера по гр.дело № 600/2007 година в размер на сумата от 7500 лева,представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди,ведно със законната лихва върху тази сума,считано от 20.08.2007 година и разноски в размер на 450 лева са погасени по давност и не се дължат от ищеца.Претендира присъждане на направените в настоящото производство разноски.В подкрепа на твърденията си сочи доказателства.

В указания от съда срок от ответника не е постъпил писмен отговор ,но от определения му особен представител адв. Г. е постъпил такъв,в който е изразено становище за допустимост на предявения иск ,но е оспорена неговата основателност.

Въз основа на събраните по делото доказателства преценени поотделно и в тяхната съвкупност във връзка с твърденията ,възраженията и доводите на страните и при съобразяване с разпоредбите на чл.235 и сл. от ГПК ,съдът приема за установено следното :

От събраните по делото писмени доказателства : изпълнителен лист № 11 от 22.02.2008 година по гр.дело № 600/2007 година по описа на ПщРС се установява ,че М. Н. А. от гр.Пещера е осъден да заплати на И. М. С. от гр.Пещера сумата от 7500 лева ,представляваща неимуществени вреди ,ведно със законната лихва ,считано от датата на подаване на исковата молба в съда-20.08.2007 година и разноски по делото в размер на 450 лева.

Като писмено доказателство по делото е приложено заверено копие от изпълнително дело № 341/2012 година по описа на ДСИС при Районен съд гр.Пещера ,от което се установява ,че същото е образувано по молба на И.

М. С. от гр.Пещера срещу длъжника М. Н. А. от гр.Пещера и въз основа на изпълнителен лист № 11 от 22.02.2008 по гр.дело № 600/2007 година по описа на ПщРС.Видно от кориците на същото на 12.12.2012 година съдебният изпълнител е изпратил съобщение до ТД на НАП гр.Пазарджик за представяне на информацията относно: публичните задължения на длъжника А.;за наложените върху имуществото му мерки за обезпечаване(ако има такива), като на 02.01.2013 година в ДСИС гр.Пещера е получена информация ,че лицето М. Н. А. няма задължения.Установява се още ,че по процесното изпълнително дело на 12.12.2012 година е била изпратена покана за доброволно изпълнение до длъжника А. като същата е върната в цялост с отметка от връчителя на съдебните книжа,че търсеното лице е в чужбина и не е намерено лице съгласно да получи поканата за длъжника А..Видно от книгата по изпълнителното дело на 29.05.2013 година е изпратена нова покана за доброволно изпълнение до длъжника А. ,която отново е върната в цялост с отметка на длъжностното лице връчващо съдебните книжа,че лицето е в чужбина.Установява се още,че на 12.09.2016 година съдебният изпълнител е поискал от Община –Пещера справка за всички имоти и движими вещи притежавани от длъжника А. ,на което искане е получен отговор с изх.№ 11-21-90-1/16.09.2016 година,в който е отразено,че за посоченото лице няма данни в Община-Пещера,отдел „Местни приходи“.На 19.09.2018 година е изисквана информация от БНБ за притежаваните от длъжника банкови сметки и сейфове като информацията от БНБ е,че за посоченото лице Мартин Н. А. няма данни за банкови сметки и банкови сейфове.Видно от останалите доказателства за периода 24.06.2020 година до 29.08.2022 година до длъжника са били изпратени две покани за доброволно изпълнение,но същите са върнати в цялост от служителя връчващ съдебни книжа с отметка ,че лицето е в чужбина.

От правна страна съдът приема следното :

С оглед заявените в исковата молба обстоятелства предявеният иск следва да се квалифицира като иск по чл.439,ал.1 от ГПК. Съгласно правната норма на чл.439,ал.1 от ГПК ,длъжникът може да оспорва чрез иск изпълнението, а в чл.439,ал.2 от ГПК е предвидено ,че искът на длъжника може да се основава само на факти ,настъпили след издаване на съдебното решение ,по което е издаден изпълнителния лист.

От събраните по делото доказателства безспорно се установява ,че ответницата в настоящото производство разполага със съдебно признато вземане спрямо ищеца -изпълнителен лист № 11 от 22.02.2008 година по гр.дело № 600/2007 година по описа на ПщРС за сумата от 7500 лева ,представляваща неимуществени вреди ,ведно със законната лихва ,считано от датата на подаване на исковата молба в съда-20.08.2007 година и разноси по делото в размер на 450 лева, като посочените вземания се погасяват с 5-годишна давност, която е започнала да тече на 26.06.2015 г. /постановяване на ТР № 2 от 26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС/.

Съгласно задължителните постановки на т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС: " Когато взискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години и изпълнителното производство е прекратено по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК (чл. 330, ал. 1, б. "д" ГПК отм.), нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие. Обявява за изгубило сила Постановление № 3/1980 г. на Пленума на Върховния съд. " В мотивите по т. 10 на тълкувателния акт е разяснено, че съгласно чл. 116, б. "в" ЗЗД давността се прекъсва с предприемането на действия за принудително изпълнение на вземането; че изпълнителният процес съществува само доколкото чрез него се осъществяват един или повече конкретни изпълнителни способности; че прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ (независимо от това дали прилагането му е поискано от взискателя и или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане от взискателя съгласно чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ): насочването на изпълнението чрез налагане на заповест или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на pazач, насрочването и извършването на продан и т. н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Разяснено е и това, че не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга,

извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др.; че поради това е нередовна молбата за изпълнение (освен при наличието на възлагане по чл. 18 ЗЧСИ), в която вискателят не е посочил изпълнителен способ (чл. 426, ал. 2 ГПК) и такава молба подлежи на връщане съгласно чл. 426, ал. 3 вр. чл. 129 ГПК; че ако молбата за изпълнение е върната, с нея не е прекъсната давността, също както с върнатата искова молба не е прекъсната давността, но ако в хода на принудителното изпълнение **длъжникът изрично признае вземането**, признанието прекъсва давността съгласно чл. 116, б. "а" ЗЗД. Разяснено е също, че "прекъсването на давността с предявяването на иск и др. действия по чл. 116, б. "б" ЗЗД и прекъсването на давността с предприемането на действия за принудително изпълнение по чл. 116, б. "в" ЗЗД са уредени по различен начин. В първия случай нова давност не започва да тече докато трае производството, а ако съществуването на вземането не бъде признато, давността не се счита прекъсната. Ако вземането бъде признато новата давност започва да тече от влизането в сила на крайния акт, с който се установява, че вземането съществува, тъй като докато трае производството, давност не тече. Не случайно законодателят е уредил отделно хипотезата на чл. 116, б. "в" ЗЗД относно давността в принудителното изпълнение, без да възпроизведе правилата за спиране и отпадане на ефекта на прекъсването в исковия процес. Тези правила са неприложими при прекъсването на давността с предприемането на действия за принудително изпълнение по чл. 116, б. "в" ЗЗД не защото ефектът на спирането в този случай настъпва безвъзвратно, а защото в този случай няма спиране на давността нито отпадане на ефекта на прекъсването..... В исковия процес давността е прекъсната в началото и ищецът не може да извърши никакво действие, с което да я прекъсне отново в хода на исковото производство. При изпълнителния процес давността се прекъсва многократно с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ. Искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи, но по изричната разпоредба на закона давността се прекъсва с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение. "

Разяснено е в мотивите и това, че: "Ищецът няма нужда да поддържа висиящността на исковия процес, но трябва да поддържа със свои действия

висящността на изпълнителния процес като внася съответните такси и разноски за извършването на изпълнителните действия, изграждащи посочения от него изпълнителен способ (извършване на опис и оценка, предаване на описаното имущество на pazач, отваряне на помещения и изнасяне на вещите на длъжника и др.), както и като иска повторение на неуспешните изпълнителни действия и прилагането на нови изпълнителни способности.....; че когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на 2 години, изпълнителното производство се прекратява на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК....., че прекратяването на изпълнителното производство поради т. нар. "перемпция" настъпва по силата на закона, а съдебният изпълнител може само да прогласи в постановление вече настъпилото прекратяване, когато установи осъществяването на съответните правно релевантни факти...., че прекратяването на изпълнителното производство става по право, като новата давност е започнала да тече от предприемането на последното по време валидно изпълнително действие. "

Приетите с тълкувателния акт правни постановки са задължителни за съдилищата, в това число и за настоящия състав.

Същевременно с решение № 37 от 24.02.2021 г. на ВКС по гр. д. № 1747/2020 г., IV г. о., ГК, по материалноправните въпроси " за правното значение на подаването на молба за образуване на изпълнително дело, на искането за провеждане на определен изпълнителен способ, на предприемането на действия по осъществяването на изпълнителния способ, както и на прекратяването на изпълнителното дело на основанията по чл. 433, ал. 1, т. 1 – 8 ГПК и образуването на ново изпълнително дело за прекъсването на давността" е прието, че " в т. 10 ТР № 2/2013, ВКС, ОСГТК не е разгледан въпросът, при какви условия и кога настъпва перемпцията. Очевидно тя не настъпва, ако след поискването на един изпълнителен способ в продължение на две години вискателят не е поискал нов изпълнителен способ, най-малкото защото през това време може да се е осъществявал поисканият предходен изпълнителен способ, а преди неговият край не може да се прецени със сигурност, има ли нужда от друг способ (може да не се постигне желаната висока цена, може да се присъединят кредитори и др.). Поставеният въпрос в тълкувателното решение е: О. започва да тече нова погасителна давност за вземането, когато изпълнителният процес е прекратен поради

перемпция на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК; и постановеният отговор е: Новата давност започва да тече от последното ѝ прекъсване с надлежно извършено изпълнително действие или признание на вземането от длъжника. Перемпцията е без правно значение за давността. Общото между двата правни института е, че едни и същи факти могат да имат значение, както за перемпцията, така и за давността. Това обаче са различни правни институти с различни правни последици: давността изключва принудителното изпълнение (но пред съдебния изпълнител длъжникът не може да се позове на нея и съдебният изпълнител не може да я зачете), а перемпцията не го изключва – обратно, тя предполага неудовлетворена нужда от принудително изпълнение, но въпреки това съдебният изпълнител е длъжен да я зачете.

Когато по изпълнителното дело е направено искане за нов способ, след като перемпцията е настъпила, съдебният изпълнител не може да откаже да изпълни искания нов способ – той дължи подчинение на представения и намиращ се все още у него изпълнителен лист. Единствената правна последица от настъпилата вече перемпция е, че съдебният изпълнител следва да образува новото искане в ново – отделно изпълнително дело, тъй като старото е прекратено по право. Новото искане на свой ред прекъсва давността независимо от това дали съдебният изпълнител го е образувал в ново дело, или не е образувал ново дело; във всички случаи той е длъжен да приложи искания изпълнителен способ. Необразуването на ново изпълнително дело с нищо не вреди на кредитора нито ползва или вреди на длъжника. То може да бъде квалифицирано като дисциплинарно нарушение на съдебния изпълнител, само доколкото не е събрана дължимата авансова такса за образуване на отделното дело и с това са нарушени канцеларските правила по воденото на изпълнителните дела.

В чл. 116, б. "в" ЗЗД е изрично установено правилото, че давността се прекъсва с предприемането действия за принудително изпълнение. Същинско действие за принудително изпълнение обаче може да предприеме само съдебният изпълнител (или друг орган на принудително изпълнение – публичен изпълнител, синдик, съд по несъстоятелността) и то прекъсва давността; но давността е свързана с поведението на кредитора – тя не се влияе от поведението на други лица. Затова ако искането от кредитора е направено своевременно, но изпълнителното действие не е предприето от

надлежащия орган преди изтичането на давностния срок, по причина, която не зависи от волята на кредитора, давността се счита прекъсната с искането, дори то да е било нередовно, ако нередовността е изправена надлежно по указание на органа на изпълнителното производство. Давността не се прекъсва веднъж с искането и още веднъж с предприемането на действието. Прекъсването е едно – с предприемането на действието, но се счита да е настъпило с обратна сила, ако след поискването давността е изтекла. След това тя се прекъсва последователно във времето, когато осъществяването на способа става чрез отделни процесуални действия: заповест или възбрана, опис, оценка, насрочване на проданта, разгласяване, приемане на наддавателни предложения, провеждане на наддаване и т. н. до влизането в сила на постановлението за възлагане.

Разпределението не е изпълнителен способ, то следва осребряването на имуществото или плащането от третото задължено лице, но то може да влезе в сила и въз основа на него да бъдат извършени плащания, дори да е изтекъл давностния срок, считано от влизането в сила на постановлението за възлагане или плащането по заповеста, тъй като кредиторът, нито може да наложи влизането в сила на разпределението, нито може да наложи на съдебния изпълнител да извърши плащането.

Налагането на заповест или възбрана в изпълнително производство, съгласно т. 1 ТР № 2/2013, ВКС, ОСГТК съставлява насочване на изпълнението върху отделен имуществен обект на длъжника. То прекъсва давността, тъй като с него започва да се осъществява принудата в изпълнителния процес – длъжникът започва да търпи ограничение в правната си сфера – неговите актове на разпореждане стават непротивопоставими на първоначалния и присъединените кредитори.

В тълкувателното решение е посочено, че в изпълнителния процес давността се прекъсва многократно – с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ. Искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи, но по изричната разпоредба на закона давността се прекъсва с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение.

Перемпцията е без правно значение за прекъсването на давността. Тя е

имала значение при действието на Постановление № 3/1980 г. на Пленума на Върховния съд, тъй като до обявяването му за изгубило сила новата давност е започвала да тече от прекратяването на изпълнителното дело и гражданите, съдът и всички други държавни органи са били длъжни да съобразяват поведението си с него.

Двугодишният срок за перемпция започва да тече от първия момент, в който не се осъществява изпълнение (включително доброволно, напр. по постигнато споразумение между страните), т. е. осъществяването на всички поискани способи е приключило (успешно или безуспешно) или поисканите не могат да се осъществяват по причина, за която вискателят отговаря – след направеното искане не е внесъл такси, разноски, не е оказал необходимото съдействие и така осуетява неговото прилагане. "

Тези правни разрешения са застъпени трайно в практиката на ВКС и се споделят и от настоящия състав.

В контекста на същите се обосновава изводът, че в случаите, когато искането от кредитора за предприемане на изпълнително действие / в това число и в хипотезите на възлагане от вискателя съгласно чл. 426, ал. 4 ГПК и чл. 18 ЗЧСИ/, е направено своевременно, но то /изпълнителното действие/ не е предприето от надлежния орган преди изтичането на давностния срок, по причина, която не зависи от волята на кредитора, давността се счита прекъсната с искането, дори то да е било нередовно, ако нередовността е изправена надлежно по указание на органа на изпълнителното производство. Във всички случаи на нередовност се изисква "надлежно указание на органа" и предоставяне възможност на вискателя да отстрани последната - чл. 426, ал. 3 ГПК, според който съдебният изпълнител проверява редовността на молбата за принудително изпълнение като прилага правилата на чл. 129 ГПК. Разпоредбата на чл. 426, ал. 3 ГПК задължава съдебният изпълнител да даде подходящ срок за отстраняване на констатираните нередовности. Бездействието на съдебния изпълнител да приложи правилата на чл. 129 ГПК – да даде надлежни указания в какво се състои нередовността и съответен срок за отстраняването ѝ, не може да се тълкува в тежест на вискателя и да доведе до негативни за него последици. В обобщение давност не тече, ако кредиторът е поискал извършване на изпълнителни действия, но съдебният изпълнител бездейства и не предприема изпълнение по различни причини,

независещи от волята на кредитора, в това число и когато при нередовност не приложи правилата на чл. 129 ГПК.

При съобразяване на установените по делото данни, съдът приема следното:

По делото няма спор, че изпълнителното дело е образувано по молба на кредитора И. М. С. , като в тази молба няма обективизирано искане за определен начин на изпълнение /не е посочен конкретен изпълнителен способ/, нито има възлагане по реда на чл. 18 ЗЧСИ, т. е. няма валидно изпълнително действие.

Когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години изпълнителното производство се прекратява поради перемция на основание чл.433,ал.1,т.8 от ГПК,като правно ирелевантно е дали съдебният изпълнител е постановил акт за прекратяване на принудителното изпълнение ,тъй като давността се прекъсва според чл.116,б.“в“ от ЗЗД с предприемане на действия на принудително изпълнение.Следователно за прекъсване на давността е от значение единствено на коя дата е било предприето последното валидно изпълнително действие и дали от тази дата са изминали повече от пет години,за да се приеме,че вземането ,което е предмет на принудително изпълнение е погасено поради давност.

В случая исковата молба е предявена в Районен съд –Пещера на 03.04.2023 година ,а от 26.05.2015 година не е предприето изпълнително действие по принудително събиране на вземането на ответника С. срещу ищеца А. по посоченото изпълнително дело,поради което настоящият състав намира, че погасителната давност за процесните вземания не е прекъсвана и е изтекла на 26.06.2020 г.,с което предявеният иск от М. А. срещу ИЛИАНА С. на основание чл. 439 ГПК за установяване, че в полза на ответницата не съществува вземане от М. Александров за сумите, както следва: сумата от 7500 лева главница , ведно със законната лихва от 20.08.2007 г. до изплащането ѝ; и разноски в размер на 450 лева е основателен.

По разноските:

С оглед изхода на делото и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ищецът по иска има право на разноски в размер на д-т. и адвокатско възнаграждение .С оглед направеното възражение от ответната страна за прекомерност на

адвокатското възнаграждение съдът счита същото за основателно ,поради което адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на ищеца следва да бъде намалено до минимума предвиден в чл.7,ал.2,т.2 от НАРЕДБА № 1 ОТ 9 ЮЛИ 2004 Г. ЗА МИНИМАЛНИТЕ РАЗМЕРИ НА АДВОКАТСКИТЕ ВЪЗНАГРАЖДЕНИЯ,а именно в размер на 1100 лева.

Следва да се осъди ответницата да заплати по сметка на РС-Пещера и сумата от 400 лева ,представляваща заплатено от съда възнаграждение на особения й представител.

Водим от горните съображения ,Пещерският районен съд

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на И. М. С. с ЕГН-***** от гр.Пещера ,ул. „***** ,че М. Н. А. с ЕГН-***** от гр.Пещера ,***** не дължи на И. М. С. сумата от 7500 лева- главница , ведно със законната лихва от 20.08.2007 г. до изплащането й; и разноси в размер на 450 лева ,за които е издадени изпълнителен лист №11 от 22.02.2008 година,поради погасяване на вземането по давност.

Осъжда И. М. С. да заплати на М. Н. А. разноси по делото в размер на 1100 лева-възнаграждение за адвокат и 318 лева заплатена д.т.

Осъжда И. М. С. да заплати по сметка на ПщРС разноси в размер на 400 лева.

Решението м о ж е да бъде обжалвано пред Пазарджишкия окръжен съд в двуседмичен срок от съобщението на страните.

Съдия при Районен съд – Пещера: _____